

LA SAL DE LA TERRA

Avui he vist Jesús

El dia de Nadal els cristians celebren el naixement de Jesús, Aquell que va capgirar la història de la humanitat i que va dir frases tan inquietants, com aquestes: «Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra», «Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen», «Us asseguro que un ric difícilment entrarà al Regne del cel. És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu». Finalment, Jesús va morir humiliat i abandonat a la creu.

Però, tot i ser un fracassat als ulls de la nostra cultura social, quantes persones voldrien haver conegut i parlat amb Jesús! Jo, avui, he tingut aquesta gràcia: he vist Jesús als carrers de Barcelona, un jove, molt

jove musulmà que viu i dorm al carrer, un d'aquells «odiats i temuts» *menes*, que polítics miserables i gent sense cor voldrien expulsar del país o empresonar. L'he vist en un racó, mig entaforat en un portal per resguardar-se del fred i del vent gèlid de desembre. Havia estès una petita tovallola a terra i es prostrava en direcció a la Meca fent la seva pregària. M'he aturat mirant-lo emocionat: ell s'inclinava una vegada i una altra alhora que amb els ulls tancats pregava. Alguns dels cristians anem a missa del gall en família, ben abrigats i amb la calefacció posada a l'església. Ell pregava sol en aquell indret inhòspit i brut, al costat d'un carret on guardava les seves poques pertinences. L'he mirat discretament fins que ha

ÀNGEL MIRET SERRA

Advocat

finalitzat la pregària. He sentit aleshores un gran malestar i he volgut fer alguna cosa: parlar-hi?, donar-li diners? Mentre pensava què podia fer ha passat al meu costat i m'ha mirat breument. Els seus ulls m'han interrogat, en ells he vist bondat i tristesa alhora que tristesa però no desesperació. He volgut seguir-lo i ajudar-lo d'alguna manera, però quan m'he girat i he anat en la direcció que havia pres ja no l'he vist. Ja no hi era.

L'he mirat discretament fins que ha finalitzat la pregària

MN. ALFONS GEA

Psicoterapeuta

Arran de la lectura de la narració de la mort d'un familiar, escrita per la protagonista del comiat final, una popular humorista presentadora de *reality show*, on explica les bondats de parlar amb el moribund totalment sedat i inconscient, alguns pacients dels que rebo a la consulta estan angoixats perquè creuen que el seu familiar va morir sense permís i sense saber com se l'estimaven, perquè en els últims moments no li van parlar o no eren presents en el moment d'anar-se'n.

És curiós que el llibre pretengui afirmar que un cervell afectat per la malaltia i, a més, amb una sedació pal·liativa, pugui escoltar i comprendre. Sabem no únicament per la fisiologia de la ment, sinó pel testimoni de tants que han despertat d'un coma induït que cal

PUNT DE VISTA

El viàtic de la «ciència»

que la consciència tingui una certa activitat per tal de processar la informació, endreçar-la i recordar-la.

Es creu i s'afirma sense cap rigor que la pau del qui se'n va depèn del comiat auricular.

Contrasta l'auge d'aquests comiats amb el relegament de l'Extrema Unció i la gairebé nul·la pràctica del Viàtic com a sagraments del final. La majoria de catòlics moren orfes de sagraments. Sembla que l'acció divina i el sacrifici de Jesucrist mort a la creu i ressuscitat vençant el pecat i la mort no poden competir amb la potència salvadora dels desitjos purament humans

La majoria de catòlics moren orfes de sagraments

que es manifesten a l'oïda del moribund. Potser perquè es mira més i es dona més importància al fet de desaparèixer d'aquest món en pau, tot maquillant la mort com una cosa inexistente, que no pas a la vida eterna que comporta sotmetre's a la voluntat divina.

Humanament la proximitat del familiar o persona vinculada segur que té un valor i, a més, proporciona un benestar o pacificació als que queden. Tot s'hi val per pal·liar el sofriment. Però donar carta de científic a una cosa que no és contrastable i que pertany més a l'àmbit espiritual encara que sense Déu, és almenys una falsedat o una credulitat de la qual diuen que es veu necessiten inventar-se una litúrgia laica.